

NÄKYMÄTÖN TODELLISUUS

Pekka Ervastian esitelmä 30.10.1932

Näkymätön todellisuus on meidän ihmisten oma sieluelämä esimerkiksi. Kukaan meistä ei kiellä, että se tavallisissa oloissa ja tavallisille inhimillisille aisteille, silmille, on näkymätön, mutta kukaan ei myöskään kiellä, että meidän sieluelämämme on todellinen, sillä jokainen tietää sen omassa itsessään, että hänen toisille näkymätön sisäinen elämänsä on todellista. Se todellisuus tulee ilmi sitten ihmisten teoissa, sanoissa, eleissä, katseessa, monella tavalla, ja sitten me tiedämme toisemme suhteen, että jokainen meistä elää sisäistä, näkymätöntä elämää. Mutta samalla me tiedämme siitä todellisuudesta ainoastaan siinä määrin, missä määrin tuo sitä omaa näkymätöntä elämäänsä esiin. Siinä määrin me tiedämme, että hän on elävä olento, kuten me itse. Jos me välistä voisimme, niinkuin jotkut filosofit jonkinlaisena sisäisenä, tajullisena ilmauksena siitä, että määrättyt atomit meissä liikkuvat, niin toisina hetkinä olemme varmat siitä – ja toiset tuntevat sen aivan varmaksi – että meidän sisäinen sieluelämämme on todellista. Ei niin, että se olisi todellista ainoastaan meille itsellemme, vaan objektiivisessäkin merkityksessä, ettei ihminen voi sitä epäillä. Tämä voi tapahtua vaikkapa yhtämittaa sille ihmiselle, joka on niin voimakas sisäisesti, että hänen sisäinen olemuksensa tahtoo tuoda jotain esille. Semmoiset eivät ole ainoastaan päivästä päivään syöden ja nukkuen ja tehden koneellista työtä, vaan he tahtovat saada jotain aikaan, luoda jotain. Onhan jokaisella ihmisellä tällaisia hetkiä, mutta jos ajattelemme niitä

ihmisiä, joissa tämä luomisen halu elää aina, niin he tahtoisivat näyttää maailmalle, kuinka kaunista kaikki on. He näkevät näkyjä, joista tahtoisivat piirtää kuvia, tai kuulevat ääniä, soittoa ja laulua, jota tahtoisivat toisten kuultavaksi, tai näkevät jotain, josta tahtoisivat sanoin kertoa, näkevät muotoja niin kauniita, että tahtoisivat niitä kiveen tai marmoriin. Niitä he tahtoisivat tuoda esille toisille ihmisille. Sillä tavalla nuo ihmiset, joilla on sisäinen luomistahto, maalaamalla tai säveltämällä tai runoilemalla tai muilla keinoilla tuovat esille sitä kauneutta, mikä piilee ei heissä itsessään, vaan heidän sisäisessä maailmassaan. He eivät osaa selittää toisille, sillä jos me kysymme heiltä: „Onko se teidän todellinen persoonallisuutenne maailmassa?“ – niin he sanovat: „Ei minun mielelläni ole mitään tekemistä sen kanssa, se vaan näkee tai kuulee“. „Onko se ulkopuolella teitä sitten?“ He sanovat: „Sitä en liioin osaa mennä sanomaan, se ei ole minun persoonallisessa maailmassani, mutta ehkä se on minun tajunnassani, se on ehkä jotain, jota minä kannan mukani, vaikka en ole sillä tavalla tietoinen siitä maailmasta kuin tässä maailmassa, koska se maailma on tavallaan itsenäinen. En voi sille sanoa: nyt tahtoisin sitä tai sitä kuulla, vaan se antaa minun yhtäkkiä kuulla tai sitten minä saan kauan rukoilla sisäistä Jumalaa, että se antaisi minun kuulla kaunista symfoniaa.“ Ja vaikkei hän rukoilisi sanoilla, vaikka hän olisi jumalankieltäjä, niin hän rukoilee kuitenkin sielunsa asenteella. Hänen sielunsa asenne on kuuntelevainen: „Minä tahtoisin kuulla tuon symfonian kaikissa yksityiskohdissa, sillä jollakin ihmeellisellä tavalla minä sen kerran kuulin yhdessä silmänräpäyksessä, mutta nyt minun sieluni käy kuin tuskassa, tahtoisin sen uudestaan kuulla“.

Samoin on kaikkien luovien ihmisten. He saavat aivan äkkiä inspiration, se tulee itsestään, eivät he ole voineet sanoa: „Nyt minun pitää tulla inspiroiduksi“. Kuten Uudessa Testa-

mentissa sanotaan: „tuuli puhaltaa, mistä tahtoo ja menee, mihin tahtoo: niin on jokaisen, joka on hengestä syntynyt.“ Nämä ihmiset eivät voi tehdä itseään inspiroiduiksi, vaan se tulee yhtäkkiä ja silloin he ehkä tuhannesosa sekunnissa kuulevat tai näkevät jotain, kuulevat ihmeellisen symfonian, näkevät, minkälainen joku ihmeellinen rakennus on oleva tai joku veistos jne. Heidän täytyy sitten saada kiinni uudestaan, ja se on heidän sielunsa rukous. Niitä ihmisiä olemme vasta vähän ymmärtäneet maan päällä: suuret nerot ovat saaneet elää vaikeissa oloissa väärin ymmärrettyinä. He ovat tahtoneet luoda jotain ja sentähden eivät osaa tehdä jokapäiväistä työtä, eivät elättää itseään. He ovat olleet liian epäkäytännöllisiä ihmisiä, sanomme me suuressa viisaudessaamme, he haaveilevat jotain, mutta eivät osaa tehdä oikeaa työtä. Useimmiten he ovat saaneet kulkea kodittomina vaeltajina elämän läpi saamatta ymmärrystä ihmisiltä. Ja sitten he ovat yksinäisinä kuolleet. Se on varsinkin ollut suurten luojien kohtalo maan päällä. Ja heidän ovat aina olleet tietoisia siitä, että heidän sisäinen elämänsä on todellista. He ovat pitäneet sitä aina todellisempana kuin tätä, jota me muut nimitämme todellisuudeksi. Tämä nykyinen todellisuus on se, jonka me havaitsemme aistimien välityksellä, sitä me näemme, kuulemme, tunnemme, haistamme ja maistamme. He sentähden juuri, että tavalliset, jokapäiväiset ihmiset eivät aisteillaan havaitse muuta kuin tämän näkyväisen, sentähden he ovat alttiit epäilemään näkymätöntä todellisuutta, onko todellisuudessa olemassa mitään näkymätöntä. Näkyväinen on heille todellista, koska he sitä aisteillaan tajuavat, mutta näkymätön, onko se missään olemassa? Näin ovat nykyisen, aarialaisen rodun ihmiset alkaneet kysyä. Muinaisina aikoina ei ihmisten tarvinnut kysyä, sillä he havaitsivat näkymätöntä todellisuutta. Ja onhan vieläkin semmoisia ihmisiä, jotka havaitsivat näkymätöntä

todellisuutta objektiivisesti, ja heitä alkaa olla enemmän ja enemmän. Me kuljemme epäilemättä kohti semmoista tulevaisuutta, jolloin se verho, joka kymmeniä miljoonia vuosia sitten laskeutui ihmisen sieluelämän ja tämän aistillisen elämän välille, niin että hän nyt tekee eron aistillisen, ulkonaisen maailman ja oman sielullisen maailman välillä, se verho alkaa vähitellen nousta. Vähitellen syntyy ihmisiä ja ihmiset muodostuvat vähitellen semmoiseksi, että tuo näkymätön todellisuus taas tulee heille havaittavaksi.

Ja mikä on silloin ihmisten havainto, kun he tulevat tietoisiksi siitä, että heidän sisäinen elämänsä on todellisuutta, vaikka se on näkymätöntä ja että heidän ulkopuolella elävä elämänsä, vaikka se on näkyväistä, on myöskin todellisuutta? Minkä havainnon he silloin ensimmäisenä tekevät? Sen havainnon, että heidän aistielämänsä alkaa ikäänkuin venyä ja mennä ulos avaruuteen, että he alkavat kuulla enemmän kuin mitä nyt kuulevat tässä näkyväisessä maailmassa, että he alkavat tuntea enemmän, nähdä enemmän. Heidän näköpiirinsä ei rajoitu enää tähän näkyväiseen todellisuuteen, vaan se laajenee, se käsittää yhä suuremmissa ja suuremmissa määrässä niitä asioita, jotka siihen asti ovat olleet näkymättömiä. Ja silloin he huomaavat, että se maailma, joka nyt on näkymätöntä, tulee näkyväksi. Ja samalla se maailma, joka on sielullinen heidän ja toisten sisässä, tulee näkyväiseksi ja tapahtuu yhtyminen näkyväisen ja näkymättömän välillä, mitä sanomme aineelliseksi ja sielulliseksi, henkiseksi. Syntyy ikäänkuin silta näiden maailmojen välillä ja todellisuus sulautuu vähitellen yhdeksi, ei ole kuin yksi todellisuus lopulta. Ja itseasiassa näköaisti, meidän fyysillinen silmämme, kasvaa ensimmäisenä. Nyt voitte huomauttaa minulle, että ihminen voi kuulla ääniä, semmoinen, joka ei ole nähnyt mitään, kuulee ääniä, joita ei ole tässä näkyväisessä maailmassa kuullut. Eikö

siis ääni maailmassa ensinnä laajene? Ihmiset, jotka kulkevat mielisairautta kohti, kuulevat aina ensinnä ääniä, ja eikö myös kaikki tuo näkeminen ole mielisairautta? Näin voidaan kysyä. Silloin me sanomme: On aivan oikein, että ihmiset, jotka alkavat tulla mielisairaiksi, voivat kuulla ääniä, voivat myös nähdä näkyjä, mutta se on sairauden ilmiö, eikä viittaa siihen, millä tavalla tulee tapahtumaan ihmiselle tulevaisuudessa, kun he alkavat kehittyä aistielämässä . . . Jos jotkut sairaut ihmiset kuulevat ääniä, niin se ei todista muuta kuin, että heidän fyysillis-eetterinen koneistonsa on epäkunnossa ja mediumistisella, sairaaloisella tavalla vetää puoleensa ääniä näkymättömästä maailmasta. Useimmiten he vielä kuulevat semmoista, mikä on heidän omassa sieluelämässään, eikä henkimaailmassa. Tämä osoittaa silloin, että he itse ovat sairaita, he kuulevat omia ajatuksiaan, tunteitaan, joskin ne pukeutuvat sanoihin, jotka ovat heille jonkin verran hämmästyttäviä. Kuitenkin huomaamme analogian. Ihminen, joka alkaa tulla mielisairaaksi, tulee tavallisesti vainohulluksi, hän on huomaavinaan, että jotkut ihmiset tahtovat hänelle pahaa ja vainoavat häntä, hänen työpaikassaan on semmoisia, jotka aina ajattelevat hänestä pahaa ja tahtovat hänelle pahaa. Niin tuo sairas ihminen alkaa tuntea ja ajatella. Se on vainohulluutta, joka kehittyy lopulta mielisairaudeksi. Ja kun hän alkaa tietää, että toiset ajattelevat ja puhuvat hänestä pahaa, niin se alkaa siten, että hän on kuulevinaan heidän puheitaan. Nuo äänet syntyvät hänen omissa sairaisissa aivoissaan. Hän on joutunut mediumistiseen asenteeseen näkymättömään maailmaan päin. Tämä on sentähden sairaaloinen ilmiö, ja harvoin terve ihminen ensin kuulee ääniä. Semmoinen ihminen saa jo olla oikein syvä Jumalan etsijä, joka kuulisi ääniä, hengen kuiskeita ja kuulisi, kuinka korkeammat olennot puhuvat hänelle. Silloin hän kyllä voi kuulla, mutta silloin hän kuulee paljasta kaunista, joskus

enkelin tai korkeamman olennon puhuvan hänelle. Ja tämä tapahtuu vain joskus, joinakin erikoisina hetkinä, esim. jos hän on vaarassa, hän voi kuulla varoittavia ääniä. Ja silloin se riippuu hänen suhteestaan henkiseen todellisuuteen, Jumalaan.

Mutta muuten, jos ihminen alkaa tuommoisella aivan luonnollisella tavalla, niinkuin ihmiset tulevaisuudessa tulevat kehittymään, kehittämään aistielämänsä, aistillista havaintokykyään, tai jos se alkaa hänessä kehittyä, silloin me emme oikein itse voi sitä alkaa kehittää, voimme ainoastaan valmistaa itseämme semmoiseen tilaan, että luonto voi alkaa meissä ilmetä, silloin näkemiskyky laajenee ja se, mikä on ollut näkymätöntä, tulee näkyväiseksi. Ja mikä se on, joka tulee näkyväiseksi? Se on juuri sielullinen todellisuus ensin toisissa elävissä olennoissa ja sitten ympäröivässä maailmassa, maailmankaikkeudessa. Paitsi, että me voimme tietää toistemme ajatuksia ja tunteita, me alamme ymmärtää myös eläimiä. Me olemme liian vähän ymmärtäneet eläimiä tässä kristikunnassa: tässä kohdellaan eläimiä julmasti: neidän ovat sieluttomia luontokappaleita – niin ovat ihmiset tottuneet ajattelemaan. – Eivät ne mitään osaa tuntea ja ajatella. Ja eläimiä, jotka ovat eläviä olentoja, kohdellaan kuin kiviä ja puita. Niitä lyödään ja tapetaan. Sitä olemme tehneet ja teemme vieläkin tässä nykyisessä sivistyksessämme. Se johtuu siitä, ettemme ymmärrä eläimiä, eläinkuntaa. Meistä me olemme ainoat, joilla on sielunelämä, eläimiä olemme ajatelleet suurella ylenkatseella. Nyt aivan viime aikoina, viime vuosikymmeninä on alettu enemmän ymmärtää eläimiä, on alettu nähdä, että nekin ovat sielullisia olentoja, vaikkeivät osaa ilmaista tunteitaan ja ajatuksiaan kuten me. Siitä me kuitenkin voimme päättää, ettei heillä ole niin paljon tunnetta ja ajatuksia kuin meillä, ei niin monia vivahduksia, mutta että niillä on tunteita ja ajatuksia, siitä on jo tultu varmoiksi. Ja me näemme,

että eläimet voivat iloita, voivat surra, palvella ja rakastaa. Ja moni ihminen, joka on paljon kärsinyt pettymyksiä elämässä, on voinut tulla siihen johtopäätökseen, että eläimet osaavat tuntea paljon syvemmin kuin ihmiset. Jos minulla ei ole mitään ystäviä ihmisten kesken, niin eläinten kesken voi minulla olla ystävä, joko koira, kissa, papukaija tai jokin muu, ja se on uskollinen, se ei hylkää minua. Kun minä kuolen, niin koira tulee haudalleni kuoleman jälkeen. Eläimet ovat paljon syvempiä ja puhtaampia tunteissaan kuin ihmiset, siihen johtopäätökseen on moni tullut. Muistammehan kertomuksia erakoista, jotka ovat havainneet, että ihmisten maailma on niin mitättömän pieni, ettei siihen voi muuta kuin väsyä, kaikki on itsekkäitä, ihmiset pettävät vain toisiaan, heille ei ole mitään pyhää. Ja erakko vetäytyy johonkin vuoriseltuun, rakentaa majan itselleen ja elää siellä luonnossa. Ja koska hän on tehnyt havainnon, että ihmiset ovat kohdelleet eläinveljiä julmasti, niin hän ajattelee, että hän tahtoo jotenkuten sovittaa eläinten edessä ihmisten rikoksia. Ja tuo erakko aina ajattelee, millä tavalla voisin eläimiä palvella, korvata heille ihmisten rakkauten puutteen, ihmisten, jotka metsästävät ja tappavat heitä. Ja koko eläinmaailma alkaa vähitellen lähestyä häntä, uskoa häneen, ja erakko kohtelee heitä kuten lapsia. Ja kaikkien näiden eläinten kiitollisuus tulviin häntä kohtaan. Kaikki ne tulevat hänen luokseen; kauniit kauriit, korkealla olevat karhut, leijonat, kaikki pienet ja isot linnut. Kaikki alkavat rakastaa erakkoa, joka ymmärtää heidän maailmaansa ja ne taas oppivat ymmärtämään hänen tarpeitaan: oravat tulevat juosten hänen luokseen ja tuovat hänelle jonkun pähkinän ja pistävät hänen suuhunsa.

Tämä kaikki on kuin legenda, ja me ihmettelemme, kuinka paljon noissa legendoissa on totta. Mutta vanha sana sanoo, että niissä voi olla enemmän totta kuin historiaa. Ja tämmöisel-

le erakolle, joka elää ja kasvaa vanhaksi, valkopartaiseksi ukoksi eläinten parissa, on kaikki kuin satua ja samoin myös eläimille. Ja kun hän sitten kuolee ja jättää fyysillisen maailman, niin eläimet kerääntyvät hänen ympärilleen ja tahtovat sanoa hänelle jäähyväiset.

Sillä tavalla on ainakin joku ihminen tullut vakuutetuksi siitä, että eläinten maailma on aivan sielullinen maailma. Kasvimaailmasta ollaan vielä enemmän epä tietoisia. Voiko se olla sielullista maailmaa? Me olemme kyllä panneet merkille, että kasvit ja puut rakastavat aurinkoa, ne kääntyvät sitä kohti, ne siis ainakin tuntevat. Paljon on koottu tietoja kasvien erikoiselämästä, niin että meidän päivinämme on ihmisiä, jotka uskovat, että kasvimaailma on sielullinen maailma. Vielä ei olla varmoja siitä, onko kivimaailma sielullinen, enemmän kallistutaan siihen, ettei se ole sitä. Mutta me tiedämme, että ennen maailmassa, jolloin ihmisillä oli havaintokyky näkymättömään todellisuuteen päin, olivat kaikki tietoisia siitä, että sielua, tajuntaa on kaikkialla. Ei ole mitään kohtaa luonnossa, missä ei ole tajuntaa, sielua. Kaikki tämä näkyväinen ilmiö, se on kuin näkymättömän kuori. Vaikka se on liikkumaton, niin sen takana piilee tajunta. Me emme nyt enää ole siitä niin varmoja, mutta tulee aika, jolloin me huomaamme, että tämäkin liikkumaton todellisuus, jota usein kuolleeksi todellisuudeksi nimitetään, on tajunta. Ja jos me ajattelemme vanhaa Indiaa, meidän aarialaisen rotumme ensimmäistä alarotua, sitä kansaa, joka uskoi näkymättömään todellisuuteen ja tiesi siitä, jos ajattelemme sitä kansaa ja sen viisaita, niin muistamme, kuinka he tekivät eron eri ihmisten välillä. He jakoivat kaikki ihmiset alkuaan neljään eri kastiin ja sanoivat tällä tavalla: kaikki, mitä me teemme, on väriä, koko tämä näkyväinen todellisuus on vain kokoamus värejä. Jos me näkisimme ainoastaan yhden pinnan, se olisi kuin taulu, jossa on värejä.

Nyt me tiedämme kokemuksista, ettei tämä ole vain pinta, sillä on kolmas ulottuvaisuus, niin että tämä on massa. Kaikki, mikä meidän silmissämme siintyy pintoina, sillä on kolmaskin ulottuvaisuus. Sentähden meidän silmämme aina heti sanoo, että maailma on kolmiulottuvainen. Me emme näe paljasta pintaa, vaan näemme myös valoja ja varjoja, mikä johtuu siitä, että sillä on syvyyttä. Sentähden me voimme käsittää, että samalla tavalla, kun tämä näkyväinen maailma on värimaailma, niin se ensimmäinen tapa havaita näkymätöntä todellisuutta, kun se liittyy tähän näkyväiseen, on ollut värien havaitsemista. Värien maailma laajenee ja me näemme värejä enemmän ja enemmän. Me olemme nyt satojen tuhansien vuosien aikana oppineet näkemään niitä ja niitä värejä, meidän silmämme osaa reagoida niin ja niin monelle väreilylle, mutta muutamien satojen tuhansien vuosien perästä se osaa reagoida paljon suuremmalle määrälle värejä. Sen tähden, mikä nyt on salattua sieluelämää meidän tunteissamme, se tulee näkyväiseksi väri-ilmiöksi. Ja paitsi, että me näemme, näemme vielä toisia väri-ilmiöitä tämän lisäksi, jotka näyttävät meidän havainnollemme, mitä meidän sielussamme liikkuu tunteina.

Niin vanhassa Indiassa tiedettiin. Sentähden sanottiin, että ihmiset jakautuvat neljään kastiin, ja niitä nimitettiin sanalla „varna“ joka merkitsee väri. Sellaiset sanat kuin färg ja farbe ovat tulleet varna-sanasta. Tarkoitettiin, että on olemassa neljä väriä ihmisten keskuudessa, että ihmiset jakautuvat neljään eri luokkaan, säätyyn, oman pohjavärensä puolesta, sillä ihmisellä on pohjaväri sielussaan, ja sen pinnalla sitten alituisesti vaihtelee kaikkia värejä riippuen ihmisen tunteista. Näitä pohjavärejä on neljä, joista kolme on perusväriä, nim. keltainen, punainen ja sininen. Sitten on neljäs, joka muodostuu niistä kaikista, valkoinen. Valkoinen on niinkuin tiedämme, kaikkien toisten värien sekoitus, kokoomus. Valkoinen on

semmoinen esine, joka heijastaa vastaan kaikkia värejä, että kaikki auringon värit pystyvät siihen esineeseen. Ja nyt ihmiskasteja, värejä, on neljä. Ensimmäisen aarialaisen rodun viisaat rishit sanoivat, että ihmiset, kun olivat värinsä puolesta jakautuneet neljään eri luokkaan, olivat silloin ikäänkuin ennakolta kutsutut määrättyyn toimintalajiin tässä maailmassa. Niinpä ne, joissa väri oli tummansininen, olivat ennakolta määrätty työskentelemään kastiin, alimpaan kastiin. Ajatelkaa, mikä ihmeellisen kaunis väri, tummansininen, taivaan väri, oli työtätekevien luokkaan kuuluvilla ihmisillä. Semmoinen ihminen, joka on luotu tekemään työtä, viljelemään maata, hän on itsessään täynnä Jumalan palvontaa, hartautta, hän saa seisoa Jumalan taivaan edessä ja palvella Jumalaa työssä aivan välittömästi. Todellinen maamies, maanviljelijä, työtätekevä ihminen, ei voi olla jumalankieltäjä, ei pilkkaaja, jos hän sitä on, on hän jo silloin kieltänyt itsensä, luopuu omasta itsestään, omasta dharmastaan. Seisoo Jumalan kasvojen edessä, tehden työtä, Jumalan silmien alla ja aina olla sielu täynnä hartautta, semmoinen on todellinen työmies. Ei hänen tarvitse puhua ja saarnata, hän saarnaa omalla elämällään tekemällä luonnon kannalta kaikista korkeinta työtä, mitä on maan päällä. Saada tehdä luonnon kanssa yhdessä työtä. — Tämä oli siis neljäs kasti.

Sitten otetaan kolmas kasti, se, joka pohjaväriältään on keltainen. Se on kauppamiesten kasti. Nyt te tiedätte, että keltainen väri on tekemisissä ymmärryksen, älyn kanssa, intelligenssin kanssa. Kauppamiehet ovat siis olentoja, joiden täytyy kehittää omaa älyään, ymmärrystään. Mutta se keltainen väri on samaa, jos heidän ymmärryksensä kehittyy itsekkääseen suuntaan, jos he tahtovat rikkauksia itseään varten tai tekevät vääryyttä kaupoissa. Se on oman itsensä kieltämistä. Kun he kehittävät älyään oman kansansa, isänmaansa

hyväksi, lisäävät maalle rikkautta ajattelematta itseään, silloin he kirkastavat keltaista väriä itsessään. Ajatellen omaa kansaansa he kirkastuvat ja tulevat seisomaan Jumalan kasvojen edessä.

Sitten ne, joilla on punainen väri, kuuluvat sotilaskastiin. Ja meidän ei ole vaikea ymmärtää, että punainen väri on tekemissä sodan kanssa. Veremme on punaista ja punainen on väri, joka ärsyttää. Jos asetamme punaisen vaatteen härän eteen, se suuttuu. Ja kun ihminen suuttuu, niin hän vain näkee punaista väriä ja siitä hän suuttuu yhä enemmän ja enemmän ja menettää malttinsa. Punainen väri on toiminnan väri. Ihminen, joka on aktiivinen, rakastaa punaista väriä, sillä se antaa voimaa myös kaikkeen hyvään. Vanhoissa indialaisissa kertomuksissa voidaan kertoa jostakin prinsessasta, että hän kun oli rakastunut, niin hän ei tahtonut käyttää muuta kuin punaista väriä, punaisia vaatteita ja kukkia, sillä se lisäsi hänen voimaansa, kun hän tahtoi saada sen, jota rakasti. Ja taas toisessa kerrotaan, että sotapäällikkö, joka lähti sotaan, tahtoi katsella vain kaikkea punaista, sillä valkoinen ja keltainen veivät voiman. Punainen väri kiihoittaa toimintaa, antaa tarmoa, se on vihan, mutta myöskin rakkauden väri. Semmoinen ihminen, joka ei ymmärrä punaista, hän ei ehkä osaa suuttua, mutta ehkä ei myöskään rakastaa, sillä jos me tahdomme oppia rakastamaan, silloin meidän täytyy läpikäydä punaisen värin kaikki mysteriorit, mutta meidän täytyy vain tehdä vaaleammaksi, rikkaammaksi. Siitä, että se on suuttumuksen väri, se muuttuu ihanaksi vaalean ruusunhohteiseksi. Kun sotamiehen auran pohjaväri on ollut tummanpunainen, niin se vähitellen vaaleenee ja kirkastuu ja tulee lopulta ihanaksi ruusunpunaiseksi. Ja semmoinen ihminen, joka ennen on voinut olla julma tappaja, voi muuttua rakastavaksi, helläksi olennoksi, ehkä kaikista hellimmäksi, sillä hän ymmärtää

kaiken suuttumuksen ja vihan ja osaa sen muuttaa rakkaudeksi. Se on punaisen värin magiaa.

Kun sitten ajattelemme viimeistä, valkoista väriä, niin se kuuluu ensimmäiseen vanhaan indialaiseen kastiin, brahma- eli pappiskastiin, oppineiden, tietäjien kastiin. Ihminen, jossa oli valkoinen pohjaväri, hän oli todellinen henkinen ihminen, opettaja, hän voi tulla viisaaksi, tietäjäksi. Valkoinen väri on meille aina kuvastunut melkein jumalallisen puhtauden värinä. Kun me kuvittelemme Jumalaa ja enkeleitä, niin me kuvittelemme ne valkoisiksi, loistaviksi. Ja ne, joilla on valkoinen väri pohjavärinä, ovat kutsutut ajattelemaan, mietiskelemään, viisaasti toiminaan.

Nyt vanhassa Intiassa ei ollut niin epäkäytännöllisiä, että olisi vain puhuttu väreistä, vaan siellä aivan havainnollisesti ja kokeellisesti koetettiin ottaa niistä selvää. On kertomus – legendako vai tosikertomus, – että eräskin viisas menetteli seuraavalla tavalla, kun hänen oppilaansa tulivat kysymään häneltä: „mitä meidän pitää tehdä elämässä, mikä on meidän dharmamme?“ Tämä tapahtui myöhempanä aikana, jolloin ihmiset jo syntyivät sekaisin. Viisas sanoi silloin hänelle: „menkää ja poimikaa tuolta lammikosta ja rannalta lootuskukkia ja tuokaa kukin yksi valkoinen, yksi punainen, yksi keltainen ja yksi sininen kukka. Oppilaat tottelivat heti ja toivat nuo kukat. Opettaja käski heidät istumaan ja antoi heille jokaiselle noita kukkia, yhden kutakin väriä ja käski asettamaan palmikkoon pään päälle kukat ja sanoi: „laulakaa yhdessä tuhat kertaa mantra, jonka olette oppineet“. Tämä oli oppilaille tuttua, he olivat oppineet istumaan hiljaa ja laulamaan yhdessä tuon mantran. Koska se oli lyhyt mantra, niin sen laulaminen tuhat kertaa kesti noin kolme tuntia. Nykyajan ihmisistä se olisi kauheaa. Sitten he saivat tulla jokainen vuorostaan viisaan opettajan luo ja hän katseli noita lootuskukkia heidän

päässään. Ja oli aina yksi lootuskukka jäänyt parempaan muotoon, kuntoon, elävämmäksi kuin toiset. Jos oli valkoinen kukka elävä, sanoi opettaja: „sinun pitää ruveta tutkimaan filosofiaa, tieteitä“. Ja jos punainen oli elävä, hän sanoi: „sinun pitää mennä sotamieheksi“, ja jos keltainen „tulla kauppiaksi“, jos sininen: „mene maata viljelemään.“ Sillä tavalla tuli näkyviin havainnollisesti, mikä heidän sielussaan oli voimakkaampana värinä, sillä se elähdytti samanväristä kukkaa. Tässä ei vaadittu minkäänlaista selvänäköisyyttä, siinä näkyi ulkonaisesti havainnollisella tavalla, mikä oli pohjavärinä ihmisen aurassa. Ja vanhoilla indialaisilla oli tapana valita myös asuinpaikka itselleen sillä tavalla, että jos he jonkin paikan olivat katsoneet itselleen, niin he kaivoivat kuopan maahan, ja asettivat siihen neljä eri väristä kukkaa, peittivät kuopan ja odottivat yön. Seuraavana aamuna he tarkastivat, mikä kukista oli elävin. Jos oli valkoinen, tiesivät he; tämä paikka on paras brahminille jne. Sillä tavalla he saattoivat myös havainnollisesti nähdä, minkälainen oli sielullisuus myös maaperässä, elottomassa maailmassa, niinkuin me sanomme. Kukat olivat heidän mielestään jonkinlaisia välittäjiä liikkumattoman ja liikkuvaisen maailman välillä, kukat näyttivät, mitä oli liikkumattomassa maailmassa sielullista liikkuvaisuutta.

Tällä tavalla vanhoilla indialaisilla oli selvä käsitys sielullisen ja ns. sieluttoman maailman keskinäisestä suhteesta, ettei ole olemassa oikeastaan eroa elottoman ja elollisen maailman välillä.